

Sygn. akt II W 218/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 19.09.2019r., 03.010.2019r.

sprawy **T. T.**, syna K. i H., ur. (...) w R.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 22 października 2018r. o godz.10:05 na terenie M. (...), kierując pojazdem ciężarowym I. o nr.rej. (...),nie zastosował się do znaku pionowego D-18 pozostawiając pojazd w miejscu parkingowym przeznaczonym dla autobusów.

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

II. we wskazanym wyżej miejscu i czasie używał słów powszechnie uznawanych za obelżywe.

tj. o wykroczenie z art. 141 k.w.

I. obwinionego T. T. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 92§1 kw w pkt I i art. 141 kw w pkt II i za oba te czyny na podstawie art. 141 kw w zw. z art. 9§2 kw skazuje go na 400 (czterysta) złotych grzywny;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty i 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sygn. akt II W 218/19

UZASADNIENIE

Komenda Miejska Policji w L. wniosła o ukaranie T. T. o to, że w dniu 22 października 2018r. o godz.10:05 na terenie M. (...), kierując pojazdem ciężarowym I. o nr. rej. (...),nie zastosował się do znaku pionowego D-18 pozostawiając pojazd w miejscu parkingowym przeznaczonym dla autobusów. **tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.**, we wskazanym wyżej miejscu i czasie używał słów powszechnie uznawanych za obelżywe **j. o wykroczenie z art. 141 k.w.**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2018r. o godz.10:05 na terenie M. (...), kierując pojazdem ciężarowym I. o nr. rej. (...),nie zastosował się do znaku pionowego D-18 pozostawiając pojazd w miejscu parkingowym przeznaczonym dla autobusów a ponadto we wskazanym wyżej miejscu i czasie używał słów powszechnie uznawanych za obelżywe (wyjaśnienia obwinionego częściowe k. 39v-40; zeznania świadków: M. Z. k. 35v, M. M. k. 40v-41,11).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż wykonywał przewóz towaru i zatrzymał się na terenie M. w M.. Nie było miejsca dla samochodów ciężarowych, więc zatrzymał samochód w innym możliwym miejscu, a związku ze znakami drogowymi w tym znakiem, który pierwszy raz widział, była tam strzałka i ikona autobusu. Podeszedł do radiowozu i uprzejmie zapytał czy może pozostawić tam samochód. Funkcjonariusz odpowiedział mu, że nie ponieważ jest to miejsce przeznaczone dla autobusów i został poproszony o dokumenty, celem wypisania pouczenia. Poinformował funkcjonariusza, iż żadnego wykroczenia nie popełnił, więc pouczenie nie powinno być zastosowane powiedział, iż odjedzie z miejsca gdzie zatrzymał samochód. Oddalił się w kierunku samochodu ciężarowego, policjant włączył światła uprzywilejowane i ruszył w jego kierunku, zażądano od niego dokumentów. Wobec tego zadzwonił na nr 112 z informacją, iż obsługuje go nierównoważny funkcjonariusz i prosi o przyjazd kogoś normalnego. Pouczono go możliwości złożenia skargi na funkcjonariusza. Nie używał wulgaryzmów. Znak do którego zarzuca mu się niezastosowanie nie istnieje w rozporządzeniu. Nie parkował tam tylko zatrzymał samochód ciężarowy z włączonymi światłami awaryjnymi i włączonym silnikiem, zajęło mu to kwadrans (k. 39v-40).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia obwinionego w części, w której potwierdził w dniu 22 października 2018r. postój pojazdu ciężarowego na terenie M. w M., którego był kierującym, gdyż jest to okoliczność bezsporna.

W pozostałej części Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, gdyż przeczą im dowody zebrane w sprawie. Obwiniony zaprzeczył aby nie zastosował się do znaku pionowego D-18 pozostawiając pojazd w miejscu parkingowym przeznaczonym dla autobusów oraz że używał słów powszechnie uznawanych za obelżywe w miejscu publicznym. Wyjaśnienia obwinionego w tej części są sprzeczne z dowodami w postaci zeznań świadków. Dlatego wyjaśnienia obwinionego w tej części z powodów wskazanych wyżej Sąd uznał za nieprawdziwe. Nie mogą ostać się także twierdzenia obwinionego, iż rozporządzenie z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych nie reguluje znaku pionowego D-18, bowiem ww. rozporządzenie w § 52 określa ww. znak informacyjny, jego znaczenie i zakres obowiązywania. Przedstawiona przez obwinionego dokumentacja fotograficzna potwierdza obowiązywanie znaku D-18 na ternie M. w M..

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadków, funkcjonariuszy M. Z. (k. 35v), M. M. (k. 40v-41,11), którzy wykonywali czynności służbowe w związku z wykroczeniem drogowym oraz używaniem słów powszechnie uznawanych za obelżywe przez obwinionego. Opisać oni okoliczności związane z tym czynami. Stwierdzili na czym polegało przedmiotowe wykroczenie drogowe. Nie pamiętali niektórych okoliczności dotyczących tego zdarzenia drogowego z uwagi na upływ czasu, zwłaszcza jeżeli chodzi o świadka M. Z., który został przesłuchany po raz pierwszy w postępowaniu przed Sądem, a zatem jego twierdzenie o niepamięci zdarzenia w niektórych kwestiach jego dotyczących należy uznać jako zrozumiałe.

Zeznania tych świadków Sąd ocenił jako szczere, bowiem są one rzeczowe, logiczne. Ponadto korespondują ze sobą nawzajem. Wobec tego brak jest podstaw aby zeznania tych świadków kwestionować zwłaszcza, że są osobami obcymi dla obwinionego. Zwrócić należy uwagę, iż już z samych wyjaśnień obwinionego można wyciągnąć wniosek, iż dopuścił się popełnienia czynu z art. 92 § 1 kw twierdząc, iż zatrzymał samochód w innym możliwym miejscu, gdyż nie było miejsc parkingowych dla samochodów ciężarowego a związku ze znakami drogowymi w tym znakiem, który pierwszy raz widział, była tam strzałka i ikona autobusu.

Strony nie zakwestionowały autentyczności i prawdziwości dowodów z dokumentów, dlatego brak jest podstaw aby podważać ich wiarygodność.

W tak kształtujących się okolicznościach faktycznych Sąd uznał obwinionego T. T. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

Czynami obwiniony wyczerpał znamiona wykroczeń określonych w art. 92§1 kw oraz art. 141 kw.

Zgodnie z treścią art. 92 § 1 kw kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany art. 141 kw kto w miejscu publicznym umieszcza nieprzyzwoite ogłoszenie, napis lub rysunek albo używa słów nieprzyzwoitych, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karze nagany.

Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie obwiniony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. T. T. miał bowiem pełną świadomość, konsekwencji swojego zachowania, jako kierowca znający przepisy ustawy o ruchu drogowym zapewne wiedział, gdzie dozwolony jest postój pojazdów oraz że używanie wulgaryzmów w miejscu publicznym jest wykroczeniem.

Również wina obwinionego nie budzi wątpliwości. Jest ona człowiekiem dorosłym w pełni poczytalnym. Zdawała sobie sprawę z bezprawności swojego zachowania. W toku postępowania nie ustalono żadnych okoliczności, które w świetle prawa wyłączałyby winę, czy też bezprawność działania obwinionego.

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę powyższe okoliczności można było wymagać od obwinionego zachowania zgodnego z prawem.

Przy wymiarze kary obwinionemu Sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów tj. rodzaj dóbr prawnych naruszonych jego zachowaniem – bezpieczeństwo i porządek w komunikacji, obyczajność publiczną, działanie obwinionego umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Sąd wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć w stosunku do ukaranego, a także jej cele w zakresie społecznego oddziaływania.

Mając na względzie te okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu na podstawie art. 141 kw w zw. z art. 9 § 2 kw karę grzywny w kwocie 400 złotych. Jej dolegliwość finansowa skłoni obwinionego do przestrzegania porządku prawnego, powstrzymując go tym samym przed dalszym naruszaniem ogólnie obowiązujących nakazów i zakazów. Zmusi go również do respektowania i szanowania prawa. Wpłynie także ma ukształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Będzie dowodem nieuchronności reakcji karnej na wszelkie zachowania niezgodne z prawem.

Przy określaniu wysokości kary grzywny Sąd miał na uwadze warunki osobiste i majątkowe obwinionego oraz uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia drogowe (por. dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 12).

W ocenie Sądu wymierzona grzywna nie przekracza jego możliwości finansowych tym bardziej, że jest on młodą, zdrową osobą, nawet jeżeli obecnie pozostaje bez stałego zatrudnienia, bez wątpienia może uiścić karę grzywny w orzeczonej wysokości. Kara ta jest także adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara skłoni go do przestrzegania prawa i zapobiegnie powrotowi do popełniania wykroczeń podobnego rodzaju. Dolegliwości wynikające z wykonania kary uświadomią obwinionego nieopłacalność popełniania czynów zabronionych przez prawo.

Zgodnie z art. 627 k.p.k w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

W tym stanie rzeczy i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w wyroku.